

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ
Skandál s guvernankou

DIANE GASTONOVÁ

SKANDÁL
S GUVERNANTKOU

PŘEKLAD

JANA HORÁČKOVÁ-BUDKOVÁ

Milá čtenářko,

shodou okolností se obě hrdinky romanci, jež jsem si pro Vás nachystal na duben, jmenují Anna. A mají toho více společného než jen jméno. Obě jsou nezávislé, samostatně uvažující mladé ženy, které se jen tak nenechají zastrašit dobovými společenskými názory na postavení a chování ženy. A mají i dost kuráže si za svými názory stát a nakonec si vyvzdorovat své místo na slunci i výjimečný vztah. Ať již tedy otevřete knihu Skandál s guvernankou nebo Horalovu svatební sázku, věřím, že Vás obě Anny okouzlí svou krásnou osobností.

Přeju Vám ničím nerušenou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

**SKANDÁL
S GUVERNANTKOU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Born to Scandal

První vydání:

Mills & Boon 2012

Překlad:

Jana Horácková-Budková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2012 by Diane Perkins

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Skandál s guvernankou: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1763-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1764-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1765-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Mayfair – květen 1816

Markýz Brentmore vyšel z knihovny ve svém londýnském sídle a zamířil do salonu.

Souhlasil s tím, že uváží bratrancův návrh. Na co při tom, kčertu, myslel?

Přešel k oknu a pevně sevřel brokátové závěsy. Proč tady visí těžké závěsy, když už tak je v Londýně málo sluníčka? I to byl jeden z typických anglických zvyků. Co by dal za jediný krásný den v Irsku.

V okamžicích, jako byl tento, kdy ho šířal neklid a nejistota, zabloudil vždy myšlenkami do Irska. Nikdy nedokáže roky, které tam jako dítě prožil, vytěsnit z mysli. Přestože se jeho anglický dědeček, starý markýz, usilovně snažil vytlouct mu je z hlavy.

Zadíval se z okna a přinutil se myslet na počasí. Obloha byla ještě více zatažená než obvykle. Nepochyboval, že bude pršet.

Přes ulici si všiml mladé ženy, která popocházela po Cavendish Square. Něco ho na ní zaujalo a upřel na ni pozornost.

Nedokázal od ní odtrhnout oči.

Na první pohled bylo patrné, že je rozrušená, přestože se to snažila skrýt. Měl dojem, jako by její stav

odrážel ten jeho. Jako by proti němu stála stejně ohnivá povaha. To jsou ty tvoje irské kořeny, říkával mu vždy starý markýz.

Bude se pokaždé v podobných situacích vracet myšlenkami do dětství?

Možná bude lepší, když se vydá za tou hezkou slečnou na náměstí.

Co tam vůbec dělá? Sama a v nepříjemném rozpoložení, v jakém se nacházel i on? Zaujala ho způsobem, jakým se to nikdy nepodařilo desítkám dcer z rodin z vyšší společnosti, které se účastnily prestižních plesů a operet. Ty hloupé dívky k němu vzhlížely s nadějí v očích, dokud je jejich matky neodvedly stranou a nepošeptaly jim do ucha něco o jeho pověsti.

Vždycky si říkal, jestli ty řeči mají nějakou souvislost s jeho prvním nepodařeným manželstvím. Nebo s tím, že mu v žilách koluje irská krev. Ani titul markýze mu nepomohl ty pomluvy nahradit.

Jenže on stejně o nic takového nestál. Nestál o další manželství, o další sezónu v Londýně, třebaže jeho bratranec byl jiného názoru. Udělal tu chybu už jednou a sám viděl, kam ho to dovedlo. Ne, netoužil po tom, aby ho rozptylovala nějaká žena. Dokonce ani ta, která přecházela po protější ulici. Měl důležitější práci.

Odlepil se od okna, jenže právě v té chvíli se ta dívka venku ohlédla a on zahlédl její výraz v obličejí. Zasáhl ho do hloubi srdce.

Všiml si, že má velké oči a její rty mají barvu růží. Zpod okraje kloboučku jí vykukovaly tmavé kaštanové vlasy a modré mušelínové šaty jí ve větru vlály tak, že se mohl pokochat pohledem na její štíhlé kotníky.

Zalapal po dechu.

Vyzařovalo z ní očekávání. Vášeň. Naděje. Strach.

Cítil pnutí až v slabinách, a to se často nestávalo. Eunice mu totiž všechny ženy dostatečně zošklivila.

Čeká ta dívka na někoho? Na muže? Má tu snad mít nějakou tajnou schůzku?

Brentem projel záchvěv závisti. Jednou by si přál potkat podobně krásnou mladou ženu.

Odstoupil od okna a spustil těžký brokátový závěs, aby ho pohled na ni déle nepokoušel.

Byl blázen. Měl za sebou pekelné manželství a věděl, jak snadno může vášně zničit člověku život.

Vrátil se zpátky do knihovny, kde na něj na pracovním stole čekala spousta papírování. Prohrábl rukou korespondenci a znovu si vzal do ruky dopis z Brentmoru, aby si přečetl nové zprávy. Parker, jehož pověřil vedením obchodních záležitostí, odváděl dobrou práci.

Nedávno náhle zemřela guvernankta jeho dětí. Parker tam byl a o všechno se postaral. Zařídil pohřeb a osobně se ho zúčastnil. Jenže co si bez ní počnou jeho dvě odrostlé děti?

Nejprve jim zemřela matka... a teď i vychovatelka.

Brent si přešel dlaněmi po obličeji.

Jeho děti si toho v životě už hodně vytrpěly. Možná měl bratranec pravdu. Možná by měl znovu zvážit, zda by se neměl zase oženit. Eunice byla po smrti déle než rok a děti potřebují někoho, kdo by se o ně postaral. Kdo by dokázal sehnat novou guvernanktu a vůbec zařídít jim život tak, aby nemusely mít žádné starosti.

Brent o dětech nic nevěděl. Eunice se o ně starala zásadně sama a jeho zásahy odmítala. Byl pro ně vlastně jako cizí. Jeho krátké návštěvy po Eunicině smrti byly spíš formalitou. Guvernankta ho pokaždé ujistila, že se dětem daří dobře a mají tu nejlepší péči. Brent nemohl její zkušenosti zpochybňovat. Když byl

sám ještě chlapec, starý markýz ho nechal na starost nepřijemným vychovatelům a pak ho poslal z domu do internátní školy. Vzhledem k těmto zkušenostem usuzoval, že stejně tak se vede i jeho dvěma dětem.

Pevně sevřel prsty tmavou desku pracovního stolu. Pokaždé se mu udělalo nevolno, když si pomyslel, jak jeho děti trpí hříchy svých rodičů. Možná by bylo lepší vrátit se zpět do salonu k oknu a potěšit se pohledem na rozrušenou mladou ženu, která nepochybně čeká na svého milého, a pak propadnout agónii, kterou sám nemohl změnit.

Ozvalo se zaklepaní. Davies, jeho vrchní sluha, otevřel dveře. „Omlouvám se, Vaše Lordstvo. Je tady slečna Hillová a říká, že s vámi má schůzku.“

Zatmělo se mu před očima. Schůzku?

Aha, ano. Občas se na něj usmálo i štěstí. Včera večer klubu White's zaslechl, jak někdo říkal, že bude propouštět guvernantku, protože děti jsou již velké. A rád by ji co možná nejdříve umístil do nějaké dobré rodiny. Kdo o tom jenom mluvil? Brent si nemohl vzpomenout, ale věděl, že tomu dotyčnému řekl, aby za ním tu ženu poslal. Potřeboval záležitost s dětmi co nejrychleji vyřešit, přestože neměl ponětí, co by měl od vynikající guvernantky očekávat.

„Pošlete ji dál.“ Brent odložil dopis stranou a posadil se.

„Slečno Hillová, Jeho Lordstvo vás očekává,“ ohlásil Davies.

Ozval se jemný ženský hlas. „Dobrý den, pane.“

Brent zvedl oči od stolu a každičký nerv v těle se mu napjal k prasknutí.

Před ním stála ta mladá žena, kterou pozoroval na náměstí. Přistoupila k němu blíž a on ucítil jemný závan levandulové vůně. Neušlo mu, že velké oči měla zářivě

modré a její šaty právě neodpovídaly stylu, v jakém se oblékaly vychovatelky. Modré oči měla orámované dlouhými řasami a zpod nich na něj hleděl náznak naděje a zároveň strachu, jehož si všiml už z okna.

Z té ženy doslova sálalo mládí. Měla bezvadnou a jemnou pleť a růžové rty působily neodolatelně šťavnatým dojmem. Její nervozita v něm probouzela ty nejněžnější pocity, o nichž věděl, že jsou mnohem nebezpečnější než primitivní reakce jeho těla.

„Jsem Anna Hillová, pane.“ Udělala malé pukrle.

Nebyl od ní schopen odtrhnout oči. Pohybovala se s nesmírnou vznešeností.

Tohle nebyla žádná guvernantka. To bylo patrné na první pohled. Zdálo se, že je z dobré rodiny, a byla oblečená tak, aby udělala dojem.

Nepatrně vysunula bradu a Brent od ní konečně odtrhl oči. Zadíval se na stůl.

„Tohle nevyjde, slečno.“ Ať už na něj hrála cokoliv – třeba se chtěla pokusit nějak ho kompromitovat, aby ho vzápětí dostala do manželství – on s ní hrát nechtěl. „Můžete odejít.“

Ani se nepohnula.

Znovu se na ni podíval a mávl rukou. „Řekl jsem, že můžete odejít.“

Na tvářích jí naskočily rudé skvrny.

Zatraceně. Nechtěl si lámat hlavu tím, že ji rozzlobí.

Dívka se narovnalala a zamířila ke dveřím. Ano, byla nepochybně ze skvělé rodiny.

Když vzala za kliku, aby otevřela, Brent znovu promluvil. „Berte to jako lekci, slečno Hillová.“

Otočila se a nadzdvihla obočí. „Lekci, pane?“

Brent vstal a impulzivně k ní přešel. Položil ruku na dveře, aby jí ještě zabránil v odchodu, a ocitl se tak jen pár centimetrů od ní.

Najednou mu připadala malá a bezbranná.

„Býval bych vás vůbec nepozval dál, ale vzhledem k tomu, že jsem očekával ženu, která se měla přijít ucházet o místo vychovatelky, domníval jsem se, že přišla ona.“ Významně se jí zadíval do výstřihu, aby jí naznačil, jak nebezpečné to může být, když je žena samotná s mužem. „Vy žádná vychovatelka nejste.“

Ani se nezachvěla. „Jak to můžete vědět, pane, když jste se mě ani nezeptal na moji kvalifikaci?“

Vzal ji za rameno a zlehka přejel prstem po látce na její peleríně. „Neoblékáte se jako vychovatelka.“

Vyškubla se mu. „Nevím, kdo si myslíte, že jsem, pane, ale přišla jsem sem kvůli místu guvernanky. Uznávám, že na sobě nemám šaty typické pro tuto pozici.“ V překrásných modrých očích se jí mihl smutný záblesk. „Ale šaty mi pořizuje lady Charlotta, které dělám společnicí.“

Zavrtěl nevěřícně hlavou. „Lady Charlotta?“

Sklopila oči. „Dcera hraběte Lawtona.“

Tak takhle to je! Brent měl pocit, jako by ho někdo plácl po čele. To lord Lawton doporučoval guvernanku. Dobrý bože. Tohle je tedy ona.

Dívka se zatvářila překvapeně. „Lord Lawton vám neříkal o mé situaci?“

Brenton vypil večer spoustu brandy a nepamatoval si, co všechno mu Lawton říkal. Jen že má guvernanku, kdyby ji někdo potřeboval.

„Povězte mi to vy, slečno Hillová.“ Přibouchl dveře a ustoupil od ní dál.

„Bývala jsem společnicí lady Charlotty. Teď, když byla uvedena do společnosti, už mé služby nepotřebuje.“

Znovu se zatvářil skepticky. „Společnice, slečno Hillová? Vždyť vypadáte, jako byste sotva vyšla ze školy a sama potřebovala gardedámu.“

Znovu vysunula bradu. „Já jsem byla společnicí, ne gardedámou. Já – byla jsem s ní od doby našeho dětství. Ta situace byla...“ Zarazila se, jako by hledala vhodné slovo. „... neobvyklá.“

Založil si ruce na prsou. „Povídejte.“

V očích se jí zlostně zablesklo, ale ovládla se. „Vyrůstla jsem s lady Charlottou. Ona byla jedináček a vždy byla velice nesmělá. Potřebovala společnost. Tak jsem byla něco jako její starší sestra.“ Pevně mu pohlédla do očí. „Také vás ale musím upozornit, že jsem dcerou služebných lorda Lawtona. Moje matka je pradlena a otec sluha.“

Brent pokrčil rameny. Jeho původ byl téměř stejný. Matka byla chudá Irka a on jako malé dítě strávil několik let na pronajaté farmě u svého irského dědečka v Culleenu.

Dokud si ho k sobě nevzal jeho anglický dědeček. Brentovi zemřel strýc, kterého neznal, a najednou to byl on, kdo se měl stát dědicem titulu. Nevěděl nic o zemi, do které ho poslali, a navíc považoval Angličany za své nepřátele.

„Vychovávali mě jako dámu,“ pokračovala slečna Hillová. „Chodila jsem na stejné hodiny jako lady Charlotta a učila se všechno jako ona.“ Sáhla rukou do kapsy u peleríny a vyndala list papíru. Podala ho Brentovi. „Tady jsem to všechno sepsala.“

Když od ní list papíru bral, dotkl se zlehka její rukavičky.

Snažil se číst, ale stále na holých prstech cítil jemnou látku její rukavice. „Omlouvám se, slečno Hillová.“

Narovnala se a vypadala jako skutečná dáma. Její štíhlý krk jako by si říkal o to, aby ho pohladil po celé délce. A pak by jeho prsty pokračovaly níž a níž až k linii jejích nader –

„Proč si mě tak prohlížíte?“ Hlas se jí nepatrně zachvěl.

Bože, vždyť on ji tady v duchu svádí.

Proč musí taková kráska dělat zrovna vychovatelku? Určitě ví, jaké nástrahy přináší zaměstnání u vysoce postavených a bohatých rodin. Vychovatelka se nemohla spoléhat ani na ochranu ostatního služebnictva, ani na ochranu ze strany společnosti. Byla snadným cílem každého muže, který by ji chtěl svést.

Zavřel oči a obrátil se ke knihovně. „Ještě jednou se vám omlouvám, slečno Hillová. Stále nejsem s to pochopit, jak může mladá žena vašeho –“ Znovu se k ní otočil a prohlédl si ji od hlavy k patě, „– vašeho vzezření stát o místo guvernantky.“

Zdvihla obočí. „Vy pochybujete o mých schopnostech?“

Brent se posadil na židli u okna a natáhl si nohy.

Znovu vysunula bradu. „Můj věk je v tomto případě výhoda, lorde Brentmore.“

Zamračil se. „Kolik vám vlastně je?“

Našpulila ústa. „Dvacet.“

„To je opravdu hodně,“ odvětil sarkasticky.

Přistoupila k němu o pár kroků. „Můj věk je výhodou v tom, že mám na své svěřence spoustu energie.“

Poklepal prsty na židli. Bývalá vychovatelka byla stará. To, že ji najali, byla chyba. Udělal by stejnou chybu, kdyby najal pro změnu někoho mladého?

„Lépe si s dětmi rozumím,“ pokračovala. „Dokážu je zvládnout, když zlobí.“

Privřel oči, vstal a přistoupil k ní opět blíž. „Povězte mi o sobě něco víc, slečno Hillová.“

Ustoupila o krok dozadu, uhladila si vlasy a snažila se, aby nebylo poznat, že jí rudnou tváře. „Vím, že nejsem dáma, ale vychovali mě tak...“ Zradil ji hlas.

K čertu s ním. Musí si zachovat odstup.

Zhluboka se nadechla a pohlédla mu do očí. „To, co jsem se naučila já sama a co mi otevřelo svět, bych chtěla předat vašim dětem a otevřít tak svět i jim.“

Poprvé od chvíle, kdy vstoupila, se jí v obličejí objevil nadšený výraz. Dotkl se Brenta někde hluboko uvnitř. Tak hluboko, že by byl nejraději, kdyby tam ten pocit zůstal navždy pohřbený. „Ještě byste vychovala modrou punčochu.“

„To tedy ne,“ odsekla. „Vychovala bych dámu.“ Ukázala na papír, který mu podala. „Naučila jsem se všemu, co dáma potřebuje. Vyšívání, malbě, hře na klavír. Slušnému chování a tanci.“ Zapíchlá do papíru ukazováček. „Také zvládám matematiku a latinu, takže dokážu připravit chlapce na vstup do Eatonu...“ Zlomil se jí hlas, jako kdyby se lekla, že toho řekla příliš. V očích se jí zračila prosba. „Měl byste ze mě radost, pane. Jsem si tím jistá.“

Přinutil se podívat se na list papíru, přitom ho však šířila vášeň, jako kdyby byl nějaký hladový mladík. Bylo mu teprve třiatřicet, ale do dnešního dne si připadal jako Metuzalém.

Děti potřebovaly dobrou výchovu. Dobré vzdělání. Zasloužily si to.

Navíc si jeho děti zasloužily i nějakou radost. Zábavu. Byla to nevinná stvoření, na která dopadaly všechny jeho prohry a omyly. Možná by takhle vychovatelka mohla znamenat něco jako závan čerstvého větru. A byla by pro ně odměnou.

Navíc by byla v domácnosti, kde by o ni nemohl usilovat žádný muž. On sám Brentmore Hall nenáviděl a trávil tam pokud možno co nejméně času.

Přejel pohledem po policích s knihami, protože to

bylo méně nebezpečné než se dívat do jejích očí plných naděje.

„Nemusíte se oblékat do odstínů šedé barvy,“ pronesl konečně. Byla by škoda schovávat tu krásu pod vysoký límec a dlouhé rukávy. „Vaše současné oblečení bude vyhovující.“

„Já vám nerozumím.“ Mluvila zajímavým hlasem. „Chcete tím říct – že jsem to místo dostala?“

Polkl. „Ano, slečno Hillová. To místo je vaše.“

Zalapala po dechu. „Můj bože! Ujišťuju vás, že nebudete litovat, pane.“

Její úleva byla téměř hmatatelná a úsměv, který se jí objevil na tváři, ho srazil téměř na kolena.

Odkašlal si. „Buďte připravená, že své povinnosti budete muset převzít do týdne.“

Oči se jí náhle zalily slzami a on v té chvíli impulzivně roztáhl paže, objal ji a pevně ji držel, aby jí tím dal najevo, že všechno bude v pořádku a nemusí se ničeho obávat.

„Budu připravená, pane.“ Hlas se jí chvěl dojetím.

Musel od ní odvrátit pohled. „Dám vědět lordu Lawtonovi, že jsem vás přijal.“

Anna zamrkala, aby potlačila slzy, které se jí draly do očí, a měla dojem, že jim podlehne. Chtěla – potřebovala – zůstat silná a riskovat, kdyby se markýz náhodou rozmyslel.

Nepředstavovala si ho jako tak impozantního muže. Nenapadlo ji, že bude tak vysoký. Tak mladý. Domnívala se, že to bude muž podobný těm, kteří navštěvovali lorda a lady Lawtonovy. Menší než ona, s rýsujícím se bříškem a alespoň o deset let starší, než byl markýz. Jeho oči, stejně tmavé jako jeho vlnité vlasy, ji znervózňovaly. Pokaždé když se na ni těma

pátravýma očima zadíval, roztrásl se jí nohy. Nejvíce se ale třásla ve chvíli, kdy ji rovnou propustil, aniž by jí dovolil promluvit. Tehdy byla přesvědčena, že je vše ztracené.

Co by si pak počala? Lord Lawton jí už tak prokázal velkou službu, když jí pomohl najít nového zaměstnavatele. Na nikoho jiného se v Londýně nemohla spolehnout, protože její rodiče i ostatní známí byli už zpátky v Lawtonu.

Jenže markýz ji přijal! I když jednání s ním bylo dost náročné.

„Tak,“ začala a nevěděla, co říct dál. „Výborně.“
Bože, co když si to ale markýz rozmyslí?

Odkáslala si a přemítala, na co by se měla jako správná vychovatelka zeptat. „Můžu se vás zeptat na děti? Kolik jich budu mít na starost – a komu budu hlásit pokroky ohledně jejich výchovy?“

To vyznělo jako slova dobré vychovatelky.

Zamračil se, jako by ho její otázka vyvedla z míry.
„Jen dvě.“

Pokusila se o úsměv. „A jak jsou staré?“

Odvrátil od ní pohled. „Synovi je sedm. A mé... dceři je pět.“

„Krásný věk.“ Dvě děti snad nebudou příliš náročné, navíc když jsou ještě tak malé. „A žijí v Brentmore Hall?“

Spolu s Charlottou se v domě Lawtonových dívaly v knihovně do mapy Velké Británie a do starého svazku encyklopedie, aby o tomto markýzovi zjistily nějaké podrobnosti. Věděly, že jeho žena zemřela před více než rokem, ale jinak objevily jen to, že markýzovo sídlo, Brentmore Hall, je v Essexu.

„Jistě že jsou v Brentmoru,“ vyštěkl. „Kde jinde by byly?“

Dotkla se ho snad tou otázkou? Hovor s ním byl jako procházka po tenkém ledě.

Přecházel po místnosti jako divoký panter a podobal se tomu, jehož kdysi viděly s Charlottou v londýnském Toweru. Černá kočka chodila v kleci zepředu dozadu a zase zpátky a snažila se utéct.

Markýz měl černé vlasy, jejichž barva připomínala panterovu srst. Když se pohyboval, také to vypadalo, jako by se chtěl osvobodit.

Přesto neměl právo na ni zvyšovat hlas.

„Já nevím, kde jinde by mohly vaše děti být,“ řekla svým povýšeným hlasem. „Proto jsem se na to ptala. A také bych ráda věděla, kde budu bydlet já.“

Mávl rukou. „Odpusťte, slečno Hillová. Já nejsem zvyklý vést hovory s guvernankou.“

Zvedla obočí.

Pevně k sobě stiskl rty. „Naše bývalá vychovatelka nečekaně zemřela.“

Anna zalapala po dechu. „Zemřela? Ubohé děti!“ Nejprve jejich matka a teď i jejich vychovatelka? Pocítila k nim záchvěv něžnosti. Na dvě malé děti toho bylo příliš.

Markýz se na ni díval a v jeho černých očích se objevil náznak emocí. Anna ale nedokázala rozluštit, o jaké emoce se jedná.

„Jak to zvládají?“ zeptala se.

Zdálo se, že ho její otázka překvapila. „Parker říká, že kupodivu docela dobře.“

„Parker?“

„To je můj zástupce,“ vysvětlil jí. „Byl naštěstí v Brentmoru, když se to stalo, a o všechno se postaral.“

„Vy jste za dětmi nebyl?“ To ji udivilo.

Přivřel oči. „Od chvíle, kdy se to stalo, tak ne. Neviděl jsem je už pár měsíců.“

Raději zavřela ústa, aby nevyslovila něco, čeho by mohla později litovat. Charlottina guvernantka Anně často říkala, aby si dávala pozor na jazyk a nikdy nezapomínala, kde je její místo.

Raději změnila téma. „Takže já budu v kontaktu s vaším zástupcem?“

Bože. Zaslechl snad v jejím hlase náznak nesouhlasu?

„Budete vše hlásit mně.“ Znovu na ni upřel své černé oči. „Přes den budete stále s dětmi. Budete se jim věnovat a budete muset odhadnout jejich potřeby. Ostatní služebnictvo se vaším rozkazům plně podřídí.“

Rozšířily se jí oči.

Výraz v jeho obličeji však zůstal přísný. „Jestli se na ten úkol necítíte, řekněte mi to hned, slečno Hillová.“

Takže pořád ještě mohla o to místo přijít.

Nadechla se. „Já to zvládnu, pane. Jen jsem chtěla vědět, jak velká bude má zodpovědnost.“

Najednou výraz v jeho očích posmutněl. „Poskytněte mým dětem vše, co potřebují. A udělejte je šťastnými.“

Na okamžik měla dojem, jako by mu z obličeje spadla nějaká maska, a ona viděla muže, který se utápěl v bolesti.

To vědomí jí roztrásl nohy víc než představa, že je jako panter.

„Vynasnažím se,“ zašeptala.

„Jsme tedy domluveni, slečno Hillová. Pošlu vám zprávu, kdy přesně budete odjíždět do Brentmoru.“ Pootočil se a otevřel dveře.

Nezapomněla udělat pukrle, ale on si toho ani nevšiml. Odešel z místnosti a vzápětí se u ní objevil vrchní sluha, aby ji doprovodil ke dveřím.

Jakmile je otevřel a ona měla překročit práh, zarazil ji markýzův hlas. „Neodcházejte.“ Stál na mramorovém schodišti a díval se na ni.

Její nejistota byla zpět. Možná si to nakonec pomyslel.

„Venku prší,“ řekl.

„Mně déšť nevadí,“ ujistila ho.

„Během pár minut byste byla promočená na kůži.“ Sešel po schodech dolů a zamířil k ní.

„Na tom nezáleží,“ řekla a cítila mravenčení ve všech prstech.

„Dám přistavit svůj kočár.“ Markýz ukázal na dveře.

„Nedělejte si se mnou starosti, pane. Jestli na tom trváte, mohu si tady půjčit deštník –“

Přerušil ji. „Deštník by vám nebyl k ničemu.“ Znovu se na ni zadíval a chvíli mlčel. „Za chvíli stejně musím odjet.“

Sluha ze sebe vypravil překvapený zvuk.

Markýz po něm sjel přísným pohledem a pak upřel svůj panteří pohled zpátky na Annu. „Chvilku počkejte a já vás cestou vysadím.“

Jet s ním v kočáru? Vlézt do klece k panterovi? Nemohla ho ale odmítnout.

Udělal další pukrle. „Děkuju vám, pane. Je to od vás nesmírně laskavé.“

„Má na vás dáma počkat v salonu, pane?“ zeptal se sluha a zavíral dveře.

„Ano.“ Lord Brentmore opět zamířil ke schodům.

„Zařídím to, pane.“ Sluha se zdvořile uklonil.

Zavedl Annu do krásně zařízeného salonu. Byly v něm brokátem polstrované pohovky, křišťálové lustry a spousta porcelánu. Působilo to honosným dojmem. Na jedné zdi visel obrovský portrét z minulosti.

Že by byl autorem Gainsborough? S Charlottou viděly některé z jeho ryteckých prací.

V krbu hořel oheň a po chladu zde nebylo ani stopy. „Posadte se, slečno Hillová,“ vybídl ji sluha.

Sedla si tedy na židli poblíž krbu a zaposlouchala se do pravidelného tikotu hodin na krbové římse.

O dvacet minut později byl Brent informován, že kočár stojí venku. Kývl na ni a Davies ji doprovodil ke dveřím, kde už čekali další dva sluhové s deštníky. Jeden z nich ji doprovodil ke kočáru a pomohl jí dovnitř.

Jakmile nastoupil do kočáru i Brent, přesedla si na druhé sedadlo, což znamenalo, že se na ni bude muset celou cestu dívat.

Seděla vznešeně s rukama v klíně.

Kočár se dal do pohybu.

Měl by s ní zapříst zdvořilý hovor, ale měl strach, aby mu v tak intimním prostředí neujelo z úst něco nevhodného.

Nakonec to byla ona, kdo promluvil. „Je to od vás nesmírně laskavé, pane. Jsem si jistá, že vás ta zajížďka hodně zdrží.“

Pokrčil rameny. „Ani ne.“

Londýnský dům lorda Lawtona stál na Mount Street, což nebyly ani dva kilometry od Cavendish Square.

Zatímco kočár mířil jejím směrem, dívala se Anna z okénka, ale sem tam se nenápadně podívala i po markýzovi. Přestože se snažil, nemohl od ní odtrhnout oči. Když ho přistihla při pohledu na ni, zdvořile se usmála. Nejraději by ji ale viděl usmívat se upřímně, jak to udělala v okamžiku, když si uvědomila, že získala práci.

Kočár po chvíli dojel do Mount Street a zastavil před městským domem Lawtonových. Jeden z markýzových sluhů připravil schůdky a otevřel dveře. Už také držel v ruce roztažený deštník, aby ji ochránil, a pomohl jí vystoupit.

Anna se otočila zpět k Brentovi. „Ještě jednou vám děkuju, pane. Budu čekat na váš vzkaz, kdy se mám vypravit do Essexu.“

Sklonil hlavu. „Dohlédnu na to, abyste byla informovaná včas.“

„Budu připravená.“ Znovu se usmála a tentokrát se v tom úsměvu odráželo něco z její záře. „Hezký den, pane.“

Sledoval, jak ji jeho sluha doprovází ke dveřím, a i když v dešti spěchala, byl na ni překrásný pohled. Díval se na ni, dokud nezmizela v domě.

Zaúpěl.

Je dobře, že za pár dní bude ta dívka na cestě do Brentmoru.

Kočí zaklepal na okénko a Brent se naklonil, aby ho otevřel.

„Kam pojedeme dál, pane?“ zeptal se kočí.

„Domů,“ odvětil Brent.

„Domů?“ Kočí si zřejmě myslel, že se Brent pomátá.

Objednal si kočár, kočího, sluhy a vytáhl ven koně v dešti. Jen proto, aby dovezl domů guvernanku, která bydlela něco přes kilometr od něj.

Dočista se pomátá.

„Domů,“ zopakoval a pohodlně se uvelebil v koženém sedadle.

Anna koutkem oka zahlédla, jak se kočár lorda Brentmora dal opět do pohybu.

Rogers, vrátný Lawtonových, se také naklonil, aby si kočár ve škvíře mezi dveřmi prohlédl. „Pěkný kočár.“

„To ano.“ Anna byla celá zmatená. „A představ si, že jsem v něm jela s markýzem.“

„A jak ti dopadl pohovor?“ zeptal se Rodgers.

Pokusila se o úsměv. „Přijal mě. Budu dělat vychovatelku.“

Rogers konečně dovřel dveře. „Mohu ti tedy blahopřát?“

Místo vychovatelky nebylo právě záviděníhodné. Nepatřila totiž ani mezi služebnictvo, ani mezi panstvo. Jenže na takovou pozici byla Anna coby Charlottina společnice zvyklá. Díky rodičům měla dobré vztahy se služebnictvem, ale věděla, že nikdy nemůže zcela patřit do rodiny Lawtonových. Nepatřila... nikam.

Nadechla se. „Můžeš mi blahopřát.“

Alespoň neskončí sama a bez peněz na ulici.

Cítila, jak se jí do očí derou slzy, a tak se rozeběhla po schodech nahoru do svého pokoje, který byl dveřmi propojený s Charlottiným. Za chvíli za ní jistě přijde Charlotta, která byla s matkou na návštěvě, a bude se jí ptát, jak dopadla. Musí se tedy dát rychle do pořádku.

Sundala si rukavice, klobouk a pelerínu a odhodila je na židli. Posadila se na postel a složila hlavu do dlaní.

Před dvěma dny jí lord Lawton oznámil, že už ji nebudou potřebovat jako Charlottinu společnici. Anna nevěděla proč. Možná proto, že nedávno tančila na večírku s několika mladíky? Jenže jí připadalo hrubé je odmítnout, když ji přišli požádat o tanec. Nyní si uvědomila, že to byla poslední společenská událost, jíž se zúčastnila. Charlotta už bude nadále chodit na večírky jen ve společnosti svých rodičů.

Už se nebude stydět nebo mlčet, jak se všichni obávali. Charlotta získala sebevědomí, v což ostatně Anna vždy doufala.

Její dny Charlottiny společnice však byly spočítány. Lawtonovi určitě počítali s tím, že si jejich dcera najde dobře situovaného nápadníka a brzy se provdá. Pro Annu pak už v jejím životě nebude místo. Jenže ona byla vždycky přesvědčená, že zůstane u Lawtonů. Že se pro ni nějaké uplatnění najde. Ovšem lord Lawton jí oznámil jasně, že spolu s lady Lawtonovou už nebudou její služby potřebovat.

Co udělala, že je tak rozladila?

Nikdy nečekala, že by ji měli bůhvíjak rádi, ale mohli se k ní chovat jako k loajálnímu členovi služebnictva.

Alespoň že se lord Lawton obtěžoval a domluvil jí pohovor u lorda Brentmora. Za to mu musí být vděčná. Nedokázala ale myslet na nic jiného než na to, že ztratí svůj domov a bude se muset rozloučit se vším, co znala a měla ráda. S matkou. S otcem.

S Charlottou.

Především s Charlottou. Byla si s ní bližší než s vlastní matkou.

Zachvěla se jí brada.

Přitiskla si pěst na ústa a snažila se ovládnout.

Nebylo to vyhoštění, jen přirozený vývoj života. Nic víc. Musí zůstat silná a nebát se. Vždyť právě díky těmto vlastnostem se stala Charlottinou společnicí. Byla to příležitost, jaké nebude nikdy litovat.

Byla pravda, že jí vzdělání otevřelo svět. Neuměla si představit, že dřív nevěděla nic o zeměpise, filozofii nebo matematice. Naučila se latinsky a francouzsky. Umí malovat. Tančit. Šít. Po boku Charlotty se

naučila spoustě věcí. A to, co si vštípila do hlavy, jí nikdy nikdo nevezme.

Narovnala se a odsunula smutek stranou. Přece nemůže být tak špatné dělat vychovatelku dvěma malým dětem na venkově? Jejich dům bude určitě podobný tomu Lawtonových a jako vychovatelka bude moci určitě dál studovat a číst.

Dveře vedoucí do Charlottina pokoje se otevřely. „Anno?“

Anna vstala a přešla ke dveřím. „Tady jsem.“ Usmála se na mladou ženu, k níž měla tak blízko, jako kdyby to byla její sestra. „Jak jsi dopadla?“

Charlotta se na ni usmívala a ve tváři měla půvabný dolíček.

„Snad dobře. Podařilo se mi zapojit se do hovoru a za chvíli už jsem na nic jiného nemyslela.“

Anna přešla na druhou stranu pokoje a objala ji. „To je skvělé. A bavila ses dobře?“

Charlotta přikývla, až se jí světlé lokny rozkolébaly kolem hlavy. „Ano, moc dobře!“ Přitáhla Annu ke křesílkům u okna. „Ale teď mi musíš vyprávět zase ty, jak jsi dopadla na pohovoru. Také ses dobře bavila?“

Anna zvážněla. „Jsem přijatá. Začnu pracovat nejpozději za týden.“

Charlotta vyskočila a zdálo se, že ji to vyvedlo z míry. „Ne!“

„Je to pravda.“ Anna sledovala, jak se Charlotta znovu posadila. „A je to dobře, Charlotto.“

Dívce se na čele objevila ustaraná vráska. „Možná bys neměla vzít hned první místo, které ti nabídnou. Doneslo se mi pár klepů. Lidé mluví o lordu Brentmorovi, jako by bylo něco v nepořádku na jeho minulosti.“

„To nevadí.“ Anna vzala Charlottu za ruce. „Nemohu si dovolit to odmítnout. Mám obrovské štěstí, že mě markýz přijal.“

„A proč tě vůbec přijímal?“ Charlottin hlas byl rázem mrzutý. „Vždyť ani nemáš žádné doporučení.“

„Domnívám se, že zoufale potřebuje vychovatelku, a to co nejdříve.“ Stiskla přítelkyni ruce.

Charlotta našpulila rty. „Mluvíš, jako bys mluvila přímo s ním.“

„Ano. To on mě zpovídal.“

Charlotta vykulila oči. „Jaký byl? Byl majestátní jako skutečný markýz?“

Anně se znovu vrátila představa nebezpečného pantera. „Byl působivý, ale mám dojem, že s ním už nepřijdu často do styku. Budu bydlet s dětmi v Brentmore Hall.“

„Tak daleko?“ vyhrkla Charlotta.

Tak daleko od všeho, co znala.

Charlottě se zachvěly rty. „Řeknu matce, že odmítám všechna ostatní pozvání. Každou chvíli toho týdne chci strávit jen s tebou. Vždyť víc času nám nezbývá.“

Vyhlídka na to, že se s Charlottou rozloučí, Annu ničila. Pouto, které mezi nimi panovalo od dětství, bylo nesmírně silné a nyní se mělo přetrhnout. Už nikdy spolu nebudou tak, jako bývaly dříve.

Zbýval jim poslední týden.

DRUHÁ KAPITOLA

Už o tři dny později seděla Anna znovu v kočáru lorda Brentmora a odjížděla sama do Essexu. Cesta z Londýna jí trvala celý dlouhý den.

Venkovská krajina a vesničky se jí měnily před očima a nyní, když se setmělo, už je téměř neviděla. Mrknutím oka se jí změnil život vzhůru nohama a s každou ujetou mílí se víc a víc přibližovala něčemu novému a neznámému. S každým dalším výmolem v silnici ji zašimralo v žaludku.

„Je to dobrodružství,“ řekla nahlas. „Dobrodružství.“ Takové dobrodružství ji jen posílí. Často se snažila vystupovat odvážněji, než ve skutečnosti byla, protože se to od ní jako Charlottiny společnice očekávalo. A proto to musí zvládnout i tady. Po Charlottině boku ochotně přijímala nové výzvy a učila se z nich. Tady by tomu nemělo být jinak. Jen nebude mít vedle sebe spřízněnou duši, která by ji podpořila nebo na ni dohlédla. Tentokrát bude na všechno sama. Slunce už zapadlo, když se kočár přiblížil k bráně z červených cihel, nad níž byly obrovské hodiny s nápisem *Audaces fortuna iuvat*.

„Šťěstí přeje odvážným,“ zamumlala si.

V duchu se zasmála. Ona bude muset svou odvahu teprve prokázat.

Upravila se, zatímco kočár projel bránou a před nimi se objevil obrovský dům postavený v tudorovském stylu. Byl také z červených cihel a měl tři podlaží. Z hlavní budovy vedla dvě dlouhá postranní křídla a k hlavnímu vchodu se vjíždělo táhlou zatáčkou. Před masivními dřevěnými dveřmi kočár zastavil. Kočí otevřel okénko za svým sedátkem.

„Jsme v Brentmore Hallu, slečno.“

Nervy měla napjaté k prasknutí. „Děkuji, pane.“

Vzala si svou taštičku a košík, který měla s sebou v kočáře. U dveří se už objevil sluha, aby jí pomohl vystoupit. Jakmile vstoupila na pevnou zem, otevřely se vchodové dveře a v nich se objevil muž a žena. Muž byl oblečený jako džentlmen a mohlo mu být tak kolem čtyřiceti. Zamířil přímo k ní. „Vy jste slečna Hillová?“ Napřáhl k ní ruku. „Vítejte v Brentmore Hallu. Já jsem Parker a zastupuji zde lorda Brentmora v obchodních záležitostech.“

Potřásla mu rukou a uvědomila si, jak se jí i teď hodí trénink po Charlottině boku. „Ráda vás poznávám, pane.“

Pan Parker se obrátil na ženu, která byla oblečena v střizlivých šatech. „Dovolte, abych vám představil paní Tippenovou, která je tady hospodyní.“

Ta žena vypadala jako dokonalá hospodyně. Zpod bílého čepečku jí vykukovaly šedé vlasy a bystré oči.

Anna jí podala ruku. „Těší mě, paní Tippenová. Je od vás milé, že jste mne přišla přivítat.“

Ženin obličej postrádal jakýkoliv výraz. Zaváhala, než Anninu ruku přijala. „Jste mladá.“

Anna při těch slovech ztuhla, protože si uvědomila hospodynin nesouhlas. Přesto vyloudila na rtech úsměv. „Ujišťuji vás, paní Tippenová, že jsem dost stará.“